

Sygn. akt IX U 848/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Iwona Porwoł

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2017 r. w Rybniku

sprawy z odwołania J. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 22 marca 2016 r. Znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. P. prawo do ponownego przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS począwszy od dnia 1 września 2015r.

Sędzia

Sygn. akt: IX U 848/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 marca 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu J. P. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, iż wyliczony dla ubezpieczonego, w oparciu o przedstawione przez niego dowody, maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się niższy od wymaganego w przepisie art. 110a wskaźnika o wartości 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a. z 20 najkorzystniejszych lat zatrudnienia w KWK (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo podniósł, że maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z 20 najkorzystniejszych lat wyniósł 206,29 % i tym samym okazał się niższy od wymaganego w przepisach art. 110a tego wskaźnika o wartości 250%.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. urodził się w dniu (...), prawo do emerytury górniczej uzyskał z dniem 15 listopada 1993r.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 4 lat kalendarzowych, tj. z lat 1983 - 1986, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 336,06 % i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Odwołujący pracował w KWK (...) od dnia 27.06.1968 r do dnia 19.11.1993r. jako pracownik fizyczny na powierzchni, pomoc górnicza pod ziemią i od 1.11.1971 do końca zatrudnienia jako górnik pod ziemią. Od 18.11.1993r do 9.06.2004r. pracował na $\frac{3}{4}$ etatu jako palacz w Zespole Szkół (...) w W..

W dniu 16 września 2015r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury, powołując się na nowelizację ustawy o emeryturach i rentach z dnia 5 marca 2015r., tj. na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenia Rp-7 potwierdzające osiągnięte przez niego wynagrodzenia za lata 1980 – 1993 i 1993-2004 .

Decyzją z dnia 22 marca 2016r. (...) Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wyjaśnił, iż wyliczony dla ubezpieczonego, w oparciu o przedstawione przez niego dowody, maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się niższy od 250%.

Na podstawie opinii powołanego w sprawie biegłego J. C. z dnia 7 stycznia 2017r. (k.52-61) Sąd ustalił, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne J. P. wynosi:

- za rok 1974 –83.574,29 zł,
- za rok 1975 –102.753,12 zł,
- za rok 1976 –105.230,01 zł,
- za rok 1977 –103.569,42 zł,
- za rok 1978 –107.329,20 zł,
- za rok 1979 –113.878,10zł,
- za rok 1980 –163.659 zł,
- za rok 1981 –239.981 zł,
- za rok 1982 –504.978 zł,
- za rok 1983 –611.785 zł,
- za rok 1984 –647.968 zł,
- za rok 1985 –855.439 zł,
- za rok 1986 –946.761 zł,
- za rok 1987 –1.130.841 zł,

- za rok 1988 –1.989.307 zł
- za rok 1989 –6.182.315 zł
- za rok 1990 –28.143.680 zł
- za rok 1991 –45.519.639 zł
- za rok 1992 –78.186.321 zł
- za rok 1993 –84.140.200 zł

Biegły odtwarzając powyższe zarobki ubezpieczonego, uwzględnił zapisy w jego dokumentacji osobowej i zasiłkowej, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z akt ZUS.

Ostatecznie Sąd w oparciu o wyliczenia biegłego ustalił, iż wwpw z najkorzystniejszych 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu, tj. z lat: 1974-1993 wynosi 255,98 %.

Po otrzymaniu odpisów powyższej opinii, strony nie zgłaszały do niej żadnych zastrzeżeń.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt emerytalnych ubezpieczonego i jego akt osobowych dołączonych do akt sprawy, zaświadczenia druk Rp-7za lata 1980-1993, zeznań świadków R. P. i J. S. k.34, zeznań ubezpieczonego k.34. oraz opinii biegłego z zakresu emerytur, rent J. C. z 7 stycznia 2017r. (k..52-61).

Sąd w całości podzielił wnioski płynące z opinii biegłego, gdyż były logiczne i spójne. Biegły dokonał szczegółowych ustaleń w oparciu o dokumentację osobową, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu i pozostały materiał dowodowy oraz uzyskane w toku sporządzania opinii dane.

Zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie poza sporem jest, że ubezpieczony jest uprawniony do emerytury od 15 listopada 1993r., obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 4 lat kalendarzowych, tj. z lat 1983 - 1986, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 336,06 % i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Bezsornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył bowiem w dniu 16 września 2015r. wniosek o przeliczenie emerytury w związku ze zmianą przepisów ustawy emerytalno-rentowej z dniem 1 maja 2015r. i wprowadzeniem art. 110a.

Ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z wprowadzonym wskazaną wyżej nowelizacją art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz.748 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik

wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowania do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość emerytury ubezpieczonego, któremu zaskarżoną decyzją odmówiono przeliczenia świadczenia, nie uwzględniając równocześnie w wyliczeniach stanowiących podstawę wydania tej opinii zarobków za okres zatrudnienia w KWK (...) za lata 70-te, ze względu na nieprzedłożenie przez odwołującego dowodów pozwalających organowi rentowemu na wyliczenie wynagrodzenia za te okresy.

Organ rentowy odmawiając wliczenia do podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenia za sporny okres w kwotach wnioskowanych przez ubezpieczonego, kierował się treścią § 21 ust. 1 rozporządzenia z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), zgodnie z którym środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Niemniej jednak przepisy rozporządzenia regulującego postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, zawierające ograniczenia dowodowe, nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów. Dopuszczalnym jest, więc ustalenie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dowody zastępcze (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r. w sprawie I UK 179/06, opubl. w LEX nr 342283; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi, z dnia 21 sierpnia 2013r., III AUa 1768/12).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni akceptuje stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 4 października 2012r., w sprawie III AUa 305/12, gdzie wskazano, iż w przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dokumentację zastępczą znajdującą się w aktach osobowych, takich jak umowy o pracę, angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia, wówczas można uwzględniać tylko takie składniki, które są pewne, wypłacane były w danym okresie stale i w określonej wysokości.

Sąd zgodził się z ustaleniami biegłego sądowego, iż najbardziej optymalnym wariantem dla wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia jest obliczenie jego podstawy w oparciu o zarobki z 20 najkorzystniejszych lat podlegania ubezpieczeniu społecznemu tj. lat 1974-1993, gdzie wyliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 255,98 %, był zatem wyższy od przyjętego przez ZUS.

Strony nie kwestionowały wyliczonej przez biegłego wysokości świadczenia ubezpieczonego za te lata.

W konsekwencji, Sąd – na mocy 477¹⁴ § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu J. P. prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od 1 września 2015r. tj. od miesiąca złożenia wniosku.

SSO Joanna Smycz